DOMSTOLENS DOM (Sjette afdeling)
29. september 1987 *

I de forenede sager 351 og 360/85,

Fabrique de fer de Charleroi SA, med hjemsted rue de Châtelet, 266, Marchienne-au-Pont, 6030 Belgien, ved advokaterne Michel Waelbroeck og Alexandre Vandencasteele, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34, rue Philippe-II,

og

Dillinger Hüttenwerke AG, med hjemsted 6638 Dillingen (Saar), Forbundsrepublikken Tyskland, ved advokaterne Deringer, Tessin, Herrmann og Sedemund, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jacques Loesch, 8, rue Zithe,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Rolf Wägenbaur som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Kongeriget Danmark, ved juridisk rådgiver i Udenrigsministeriet L. Mikaelsen og fuldmægtig H. Meldahl som befuldmægtigede og med valgt adresse i Luxembourg på Kongelig Dansk Ambassade, 11 B, boulevard Joseph-II,

intervenient,

* Processprog: Fransk og tysk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning nr. 2760/85/EKSF af 30. september 1985 om ændring af beslutning nr. 234/84/EKSF om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 260, s. 7),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden C. Kakouris, dommerne T. Koopmans, O. Due, K. Bahlmann og G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: J. L. da Cruz Vilaça
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 11. november 1986,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 4. februar 1987,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævninger, indgivet til Domstolens Justitskontor henholdsvis den 18. og den 22. november 1985, har selskaberne Fabrique de fer de Charleroi SA, med hjemsted Marchienne-au-Pont, Belgien, og Dillinger Hüttenwerke AG, med hjemsted i Dillingen (Forbundsrepublikken Tyskland), i medfør af EKSF-Traktatens artikel 33, stk. 2, indbragt to søgsmål mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, hvorunder de har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning nr. 2760/85/EKSF af 30. september 1985 om ændring af Kommissionens beslutning nr. 234/84/EKSF om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 260, s. 7).

2 Ved kendelse af 1. juli 1986 har Domstolen forenet de to sager med henblik på fælles mundtlig forhandling og afgørelse. Ved kendelse af 8. juli 1986 har Domstolen endvidere givet den danske regering tilladelse til at intervenere i begge sager til støtte for Kommissionens påstande.

3 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

4 Ved den anfægtede beslutning nr. 2760/85/EKSF blev en ny artikel 14D indsat i den førnævnte generelle beslutning nr. 234/84/EKSF af 31. januar 1984. Artiklen har følgende indhold:

»Kommissionen kan tildele en yderligere tillægskvota på højst 25 000 tons pr. kvartal til en virksomhed:

— som er den eneste jern- og stålvirksomhed i det land, hvori den er beliggende;

— som er udsat for usædvanlige vanskeligheder, selv efter at have fået tildelt et kvotetillæg i henhold til bestemmelserne i artikel 14;

— som ikke har modtaget støtte i henhold til bestemmelserne i Kommissionens beslutning nr. 1018/85/EKSF.«

5 Beslutning nr. 2760/85/EKSF fandt i henhold til sin artikel 2 anvendelse fra den 1. juli 1985 og forblev i kraft til den 31. december 1985, hvor kvotesystemet skulle udløbe i henhold til beslutning nr. 234/84/EKSF.

6 Imidlertid blev kvotesystemet forlænget til den 31. december 1987 ved Kommissionens beslutning nr. 3485/85/EKSF af 27. november 1985 (EFT L 340, s. 5).

7 Artikel 14 C i denne nye beslutning har i det væsentlige samme indhold som artikel 14 D i den tidligere beslutning, der anfægtes i stævningerne; dog er det sidste led, der indeholdt den tredje betingelse for tildeling af tillægskvoten — nemlig at virksomheden ikke har modtaget støtte — ophævet.

Sagens genstand

8 Sagsøgerne har hver i deres respektive replik tillige påstået annullation af den nævnte nye artikel 14 C i beslutning nr. 3485/85/EKSF. De har i det væsentlige gjort gældende, at denne artikel blot opretholder den bestemmelse, der nævnes i stævningerne, og at de følgelig af procesbesparende hensyn lovligt kan udvide søgsmålets genstand til at omfatte denne nye bestemmelse.

9 Kommissionen har gjort indsigelse mod denne udvidelse af søgsmålenes genstand. Der er ved beslutning nr. 3485/85/EKSF foretaget væsentlige ændringer af beslutning nr. 234/84/EKSF som helhed, hvorfor den nye artikel 14 C ikke blot er en forlængelse af artikel 14 D, og den kan følgelig kun anfægtes ved et nyt søgsmål.

10 Det bemærkes, at det fremgår af en sammenligning af indholdet af de to omhandlede bestemmelser, at de i det væsentlige har samme indhold, bortset fra at det tredje led — som nævnt ovenfor — er udgået i den nye artikel. Med den nævnte ændring er blot en enkelt af betingelserne for tildeling af tillægskvoter ophævet, uden at man herved har ændret selve princippet om, at en sådan kvote kan ydes, hvilket er retstvistens egentlige genstand; med ophævelsen af den nævnte betingelse er det blot blevet lettere at yde tillægskvoter under forlængelsesperioden fra 1. januar 1986 til 31. december 1987.

11 Det forhold, at artikel 14 C i beslutning nr. 3485/85/EKSF i det væsentlige, og under sagens behandling, har forlænget den anfægtede artikel 14 D, må betragtes som en ny omstændighed, der giver sagsøgerne mulighed for at ændre deres påstande. Det ville hverken være foreneligt med kravene til en ordentlig retspleje eller med procesbesparende hensyn at henvise sagsøgerne til at indbringe nye søgsmål for Domstolen for at anfægte den nye artikel. Kommissionens indsigelse kan derfor ikke tages til følge.

Realiteten

12 Med hensyn til sagernes realitet vedrører sagsøgernes anbringender i det væsentlige et anbringende om magtfordrejning, idet Kommissionen hævdes at have anvendt sine beføjelser i henhold til EKSF-Traktatens artikel 58 i ulovligt øjemed og

især for at sikre overlevelsesmulighederne for en bestemt virksomhed, der er den eneste stålvirksomhed i den medlemsstat, hvor den er beliggende.

13 Med henblik på prøvelsen af, om dette anbringende kan lægges til grund, bemærkes, at kvotesystemet for produktionen er indført med hjemmel i EKSF-Traktatens artikel 58, som bemyndiger Kommissionen til med Rådets samtykke at indføre en sådan ordning i tilfælde af nedgang i efterspørgslen, såfremt Kommissionen er af den opfattelse, at Fællesskabet står over for en åbenbar krise, og at de i artikel 57 angivne midler til påvirkning af produktionen ikke gør det muligt at imødegå denne situation. Det anføres i artikel 58, at kvoterne skal fastsættes på et rimeligt grundlag og bygge på undersøgelser foretaget i samarbejde med virksomhederne og deres organisationer, samt at der skal tages hensyn til de i artiklerne 2, 3 og 4 nævnte principper.

14 Kvotesystemets karakter er blevet præciseret i Domstolens praksis og særligt i dommen af 7. juli 1982 (Klöckner, 119/81, Sml. s. 2627), ifølge hvilken ordningen har »det formål at sikre en retfærdig fordeling mellem alle Fællesskabets jern- og stålindustrier af følgerne ved tilpasningen af produktionen til de forringede afsætningsmuligheder«. Det anføres videre i dommen, at saneringen af markedet ved restriktive foranstaltninger har til formål »på lang sigt at opretholde eller genoprette virksomhedernes rentabilitet«.

15 EKSF-Traktatens artikler 2-4, hvortil der henvises i artikel 58, opstiller Fællesskabets generelle mål, som stedse skal søges gennemført i indbyrdes balance under hensyn til de økonomiske vilkår. Virkeliggørelsen af disse mål kan imidlertid alene finde sted inden for rammerne af det fælles marked for de af EKSF-Traktaten omfattede produkter, der i henhold til Traktatens artikel 1 er Fællesskabets grundlag.

16 Det bemærkes endvidere, at Kommissionen med hjemmel i Traktatens artikel 58 — hvorefter det i en bestemt økonomisk situation tilkommer Kommissionen at vælge grundlaget for en rimelig fastsættelse af kvoterne — som kriterium har valgt virksomhedernes faktiske produktion i en bestemt referenceperiode, samt at dette kriterium ifølge Domstolen kan være et »rimeligt grundlag« i artikel 58's forstand (dom af 3. marts 1982, Alpha-Steel, 14/81, Sml. s. 749). Den fare for stivhed, der

ligger i et sådant system, har Kommissionen imødegået ved i de generelle beslutninger om forlængelse af kvotesystemet at fastsætte bestemmelser, som tillader, at der under visse omstændigheder kan tages hensyn til usædvanlige vanskeligheder for individuelle virksomheder som følge af kvotesystemet, idet der kan ydes sådanne virksomheder tillægskvoter eller yderligere kvoter.

17 Lovligheden af de anfægtede bestemmelser skal bedømmes ud fra kvotesystemets formål, de principper, der gælder på det fælles marked for jern- og stålprodukter, den fastlæggelse af et rimeligt grundlag i henhold til artikel 58, som er foretaget af Kommissionen, samt nødvendigheden af at tage hensyn til visse individuelle virksomheders særlige situation.

18 Som det fremgår af de anfægtede bestemmelsers ordlyd og af betragtningerne til den generelle beslutning nr. 2760/85/EKSF, er det formålet med bestemmelserne at åbne mulighed for tildeling af en yderligere tillægskvote til en virksomhed, der ikke alene er karakteriseret ved, at den er udsat for usædvanlige vanskeligheder, men tillige ved den omstændighed, at den er den eneste jern- og stålvirksomhed i det land, hvori den er beliggende, og at vedkommende land er afhængig af virksomheden i forsyningsmæssig henseende. Det er ubestridt, at på det tidspunkt, da den anfægtede bestemmelse i den generelle beslutning nr. 2760/85/EKSF blev indført, opfyldte kun én virksomhed disse betingelser, nemlig den danske virksomhed Det Danske Stålvalseværk.

19 Det må herefter fastslås, at den omstændighed, at en virksomhed er den eneste jern- og stålvirksomhed i en medlemsstat, er et uvedkommende kriterium i forhold til de ovenfor angivne fortolkningselementer. For det første vedrører det nævnte kriterium forholdene i en medlemsstat snarere end i en virksomhed, hvorimod kvotesystemet hviler på de enkelte virksomheders forhold, såvel i forbindelse med tildelingen af referencemængder og produktionskvoter som i forbindelse med de fornødne tilpasninger og forhøjelser. For det andet tilsigtes det via dette kriterium — som det udtrykkeligt anføres i den anden betragtning til den generelle beslutning nr. 2760/85/EKSF — at sikre et fællesskabslands forsyning med jern- og stålprodukter, medens formålet med kvotesystemet er at fordele de ofre, som en tilstand med strukturel overkapacitet kræver, ligeligt mellem samtlige jern- og stålvirksomheder under hensyn til forholdene på det fælles marked som helhed.

20 Heraf følger, at de omtvistede bestemmelsers formål ikke kan forfølges inden for rammerne af det kvotesystem, som er indført i henhold til EKSF-Traktatens artikel

58, og at optagelsen af sådanne bestemmelser i de generelle beslutninger om forlængelse af kvotesystemet følgelig udgør et tilfælde af magtfordrejning.

21 I lyset af denne konklusion må det afvises som irrelevant, når det af Kommissionen er gjort gældende, at de omtvistede bestemmelser er motiveret af billighedsbetragtninger samt økonomiske og sociale hensyn. Det samme gælder den af den danske regering forfægtede opfattelse, hvorefter det med støtte i princippet om solidaritet mellem virksomhederne i Fællesskabet skulle kunne kræves, at nogle af disse virksomheder bærer en yderligere byrde for at sikre overlevelsesmulighederne for de virksomheder, der befinder sig i en særlig vanskelig situation.

22 Det følger af alle disse betragtninger, at anbringendet om magtfordrejning må lægges til grund, og at den generelle beslutning nr. 2760/85/EKSF samt artikel 14 C i den generelle beslutning nr. 3485/85/EKSF må annulleres.

Sagens omkostninger

23 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Kommissionen har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagerne om foreløbige forholdsregler. Intervenienten bør bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Kommissionens beslutning nr. 2760/85/EKSF af 30. september 1985 om ændring af beslutning nr. 234/84: eksf og artikel 14 C i Kommissionens beslutning nr. 3485/85/EKSF af 27. november 1985 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien annulleres.

2) Kommissionen betaler sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagerne om foreløbige forholdsregler.

3) Intervenienten bærer sine egne omkostninger.

Kakouris Koopmans

Due Bahlmann Rodríguez Iglesias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. september 1987.

P. Heim
Justitssekretær

C. Kakouris
Formand for Sjette Afdeling